

*Besmelede Aşk
Celmile*

Hasan Kayıklık

HECE

roman

Hasan Kayıklık: Kadirli'de 1964 yılında dünyaya geldi. İlkokulu Kadirli'de, İmam-Hatip Lisesi'ni Kozan'da okudu. Dokuz Eylül Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'ni 1988 yılında bitirdi. İki yıl Din Kültürü ve Ahlâk Bilgisi öğretmenliği yaptıktan sonra 1990 yılında Gaziantep Üniversitesi Şanlıurfa İlahiyat Fakültesi'ne araştırma görevlisi olarak girdi. Erciyes Üniversitesi'nde yüksek lisans yaptı. Doktora eğitimini Dokuz Eylül Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü'nde Din Psikolojisi Anabilim Dalında tamamladı. 1994 yılında Çukurova Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'ne geçiş yaptı. 2000 yılında yardımcı doçent, 2004 yılında doçent ve 2009 yılında Profesör oldu. 2018-2020 yıllarında YÖK tarafından Osmaniye Korkut Ata Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'nde görevlendirildi. Halen Çukurova Üniversitesi İlahiyat Fakültesinde çalışmaktadır.

Din Psikolojisi alanında yayınlanmış kitapları ve akademik makaleleri bulunmaktadır.

Evli ve üç çocuk babasıdır.

**BESMELEDE
AŞK
CELMİLE**

Hasan Kayıklık

Hece Yayınları: 615

Roman

©Hece Yayınları

Editör

İbrahim Demirci

Birinci Basım

Nisan 2021

Kapak Tasarımı

www.sarakusta.com.tr

Teknik Hazırlık

www.hece.com.tr

ISBN: 978-605-74552-6-0

Baskı

Emsal Matbaa Tanıtım Hizmetleri San. ve Ltd. Şti.

Sertifika No: 46753

HECE Basın Yayın Reklamcılık San. Tic. Ltd. Şti.

Konur Sokak No: 39/1-2 Kızılay-Çankaya/Ankara

T: (0 312) 419 69 13 F: (0 312) 419 69 14

e-posta: hece@hece.com.tr

Sertifika No: 17672

© Eserin bütünüyle ya da kısmen fotokopisinin çekilmesi, mekanik ya da elektronik araçlarla çoğaltılması, kopyalanarak internette ya da herhangi bir veri saklama cihazında bulundurulması, 5846 Sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun hükümlerine aykırıdır ve hak sahiplerinin maddi ve manevi haklarının çiğnenmesi anlamına geldiği için suç oluşturmaktadır.

I

“O, yarattığı her şeyi en güzel yarattı...” (Secde 32/7)

Ağır adımlarla yürüyerek her zamanki masasına yaklaştı. Masaya arzulu bir yakınlıkla dimdik duran sandalyeyi kendine doğru incitmeden çekerek oturdu. Dik bir duruş vaziyeti alıp gözlerini pencereden ufka dikti. Birkaç dakika sessizce seyretti ufku. “Güzel görünüyor.” dedi. İçinden böyle geçti ama hemen sormadan edemedi. Tarzı buydu. Sorgulamayı severdi. “Nedir güzel?” dedi. Nedir güzellik? Neye güzel diyoruz? Bilmesi ve bulması lazımdı güzeli. Çünkü ona göre “Güzel, hayatın şifresidir. Yaşam güzelde gizlidir. Hayat güzelde güzeldir. Hayat güzelle güzeldir. Güzelsiz hayat, hayat değildir.” Böyle düşündüğü için güzeli aramıştı hep. Güzele arzu duymuş, güzeli istemişti. Güzeldi onu hayata bağlayan. Ama tam olarak neydi güzel?

Kendi kendine “Adının hakkını ver!” diyordu. “İsminle müsemma ol! Arif olmak kolay değil.” diyordu. Hayattaki bütün çabası, bunun üzerine kurulmuştu. “Arayan bulur.” ilkesinden yola çıkarak sürdürüyordu bütün gayretini.

İşte bugün öyle bir gündü. Güzeli aramanın yoğun olduğu bir gün. Güzeli aramak için kırk yılın tecrübesiyle oturdu masaya. Ve her işin başıyla başlamak, en doğrusu galiba, diye düşündü. Çünkü onsuz başlayan işlerin sonunun boş

olacağına dair bilgi almıştı hocalarından. Sürekli masasında hazır bulunan aharlı kâğıdı kararlı bir şekilde önüne çekti. Kâinatın dilini kullanmak lazım, diye geçirdi içinden. Ona göre kâinatın bir dili varsa o da “besmele” idi. Kâinatın diliyle çıkmalıydı güzeli arama yolculuğuna. Şimdiye kadar belki doğru arama aracını bulamamıştı. Evet, dedi. Başlamalıyım. Kâinatın dili ile, besmele ile başlamalıyım. Kamış kalemi eline aldı. Mürekkebe batırdı. Besmeleye besmele ile başlamak için “Bismillahirrahmanirrahim” dedi. ‘Bedee’nin ‘b’siyle başladı besmeleye. İsm’in ‘sin’i ile devam etti. “Oklu besmele olmalı,” dedi. Uzattı da uzattı ‘sin’in kuyruğunu. Sonra ‘ism’in ‘mim’ine geldi sıra. Kolay olmuyordu bunları yapmak. Ama ne de olsa hayata dair kırk yıllık; hatta dair yaklaşık çeyrek asırlık tecrübesi vardı Arif’in. Ve zor olanı, ‘mim’ harfini yapmaya başladı. Mim’in başını yaptı. Kuyruğunu kalem tekrarıyla tamamladı. Oldu mu, güzel oldu mu? diye geriye doğru çekilip bir baktı yazdığına. ‘Be’ güzeldi. ‘Sin’ güzeldi. ‘Mim’e gelince, gözleri bir garip görmeye başladı. “Tam da net göremiyorum galiba.” diye düşündü. Başını hafif hafif sağa sola salladı. Sıkıntı benim gözümde mi yoksa ‘mim’in gözünde mi, diye sordu kendi kendine. Cevap veremedi sorusuna. Bir kez daha baktı. Netlik yoktu. Gözlerini ovaladı. Baktı. Tekrar baktı. ‘Mim’in gözü her zamankinden farklı görünüyordu. Daha da dikkatli baktı. Farklılığı fark etti ama farkın ne olduğunu anlayamadı. “Yanıldım galiba.” dedi. Ayağa kalktı. Omuzlarını gevşetmek için ileri geri hareket ettirdi. Bir abdest almak, yorgunluğu giderir düşüncesiyle abdest almak için lavaboya geçti. Abdest alırken gözüne, ‘mim’in gözü görünür gibi oldu. Daha dikkatli baktı. Su damlacıklarında görüyor gibiydi. Bir anda her şey kayboldu. Abdestini tamamladı ve çalıştığı odaya geldi. ‘Mim’in gözüne yöneldi gözü. Bir farklılık olduğunu yine anladı. Fakat farklılığın ne olduğunu bir türlü keşfedemi-

yordu. İkinci namazını kılayım, belki... dedi. Namazı kıldı. Namaz esnasında, fazla planlamadan okuduğu “O, yarattığı şeyi en güzel yarattı.” ayetini düşündü. Bu güzeli, güzelliği bulmalıyım, görmeliyim, diye geçirdi içinden.

Besmele üzerinde çalışmak niyetiyle masaya geçti. Aklı ‘mim’in gözünde kalmıştı. Tekrar “Ya Allah, bismillahir-rahmanirrahim.” diyerek bakmaya başladı. ‘Mim’in gözü netleşmeye niyet etmiş gibiydi. Dikkatini dağıtmamak için dışarıya kapattı kendini, duyularını ‘mim’e yöneltti. Bütün varlığı ile yöneldi ‘mim’in gözüne. Göz açılmaya, büyümeye ve netleşmeye başladı. Durgun suya düşen bir nesnenin sebep olduğu iç içe dalgalar gibi hâle hâle açılıyordu. Çok güzel bir renk armonisinin dönerek süslediği harika bir tünele dönüştü. Yavaş yavaş, hiç hissettirmeden Arif’i içeriye doğru çekti tünel. Aldı içine. Hoş bir ortamdı. Işıklar etrafı çok güzel aydınlatıyor ama gözü yormuyordu. Bir süre dingin bir vaziyette ilerledi tünelde. Birden aklına geldi, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu, kendi kendine. Hafif bir ürpermeyle geri dönmek istedi. Geriye döndüğünde, simsiyah bir karanlık ve kapalılıkla karşılaştı. Bir an tereddüt etti. Doğrusu geriye dönmeye gerek yoktu. Çünkü ilerledikçe daha canlı, daha güzel, daha alımlı, daha cazibeli, daha yumuşak, daha naif, insanı sevgiyle sıcacık saran bir ortama ulaşıyordu. Ne kadar ilerlersem o kadar iyi olacak diye geçirdi aklından ve durumun keyfini çıkarmaya başladı. Kırk yıllık ömründe görmemişti, yaşamamıştı böyle bir ortamı. Kendisinde bir hafiflik hissi duymuştu. Hiçbir çaba sarf etmeden kendiliğinden yürüyor, yorulmuyor, susamıyor ve acıkmıyordu. Tünele ilk girişte yaşadığı heyecan, korku, kaygı hâli de terk etmişti Arif’i. Zevkle ilerledi. Çevresi bir ışık demeti olmaktan çıkmış, anlatılması zor, sade ama etkileyici, cezbedici, coşturucu bir hâl almıştı. Aniden aklına geldi. “Belki güzeli keşfeder, güzelliği bulu-

rum.” dedi. Bu düşünce, iyiden iyiye cesaretlendirdi Arif’i. İlerledi de ilerledi. Yorulmuyordu nasıl olsa. Sonsuzluğa yolculuğa çıkmış gibiydi. Ama unuttuğu bir şey vardı: “Her şeyin bir sonu vardır.” Ve gerçekten tünel birden sonlandı. Bocaladı. Ne yapacağını düşünüyordu. Geriye gitmesi imkânsızdı. Kapalı bir karanlıkla karşı karşıya idi. O anda tünelin sonlanmadığını, aşağı ve yukarı olmak üzere ikiye ayrıldığını fark etti. Devam etmek istiyordu. Ama hangisine gitmeliydi? Herhangi bir işaret yoktu. Yazı yoktu. Yön levhası yoktu. Durdu. Her iki tarafa bir göz attı. Çok ilerleri göremedi. Aşağı tarafa götüren tünelin daha canlı, berrak, aydınlık olduğunu fark etti. Besmele ile başlamayan işin sonu yoktur, dedi. Çekti besmeleyi ve döndü aşağı tünele. Yürüdükçe yürüdü. Yorulmayı bırak, yürüdükçe daha enerjik ve dinamik bir hâl aldığını hissediyordu. “Böyle harika ortamda, böyle yolculuğa can kurban.” diyerek ilerlemeye devam etti. Yolda az da olsa mola yeri gibi bölgeler vardı. Ama mola vermeyi düşünmedi. İhtiyacı da yoktu zaten. Bir ara yolun sonu görünür gibi oldu. Ne oluyor diye düşünürken, daha sade ve daha güvenli fakat biraz da dar bir alan açıldı. Çekinmeden daldı içeriye Arif. Tünelin hoş ortamı, sadeliği ve güvenli hâinden etkilenmişti. Bütün korku ve kaygılarını atmıştı. Olumsuzluk diye bir şey kalmamıştı, ne kendinde ne de çevresinde.

Arif etrafı keşfetmeye çalışırken, altı yedi yaşlarında sevimli bir çocuk çıktı karşısına.

Arif,

-Merhaba!

-Merhaba!

-Ben Arif.

-Ben de Arif.

-Çok güzel, adaşmışsınız.

-Kimsin sen, nereden geliyorsun?

-Dedim ya. Adım Arif.

-Anladım, anladım. Nereden geliyorsun?

-Dünyadan geliyorum.

-Ne işin var burada?

-Zor sorular soruyorsun. Ben bir hattatım. Bir besmele yazıyordum. 'Mim' harfinin gözüne takıldım. Mim'in gözünün daha güzel olması için çalışırken ne olduğunu anlayamadan bir anda kendimi bir tünelde buldum. Tüneli takip ettim. Tünel getirdi beni. Buraya kadar geldim. Zaman tüneli midir nedir?

-Zaman tüneli değil. İstersen anlatayım sana.

-Neyi anlatacaksın?

-Buraya dair her şeyi.

-Anlat bakalım. Anlaşılan çok şey biliyorsun.

-Bildiğim kadar anlatırım.

-Hadi anlat.

-Dikkatle dinlemen lazım beni. Önce şu düzeltmeyi yapalım. Burası zaman tüneli değil, Kader Tüneli. Sen Ömür Tüneli de diyebilirsin. Bu tünelde, hayatımın istediğim bölümünde bulunabiliyorum. Bazen üç-beş yaşımda dolaşıyorum, bazen otuz-kırk yaşımda.

-İlginç ve ilginç olduğu kadar da şaşırtıcı. Bu tünel, Kader Tüneli hakkında neler biliyorsun, nedir bu?

-İzin verirsen anlatacağım.

-Tamam Arif, anlat hadi.

-Yalnız anbean değil. Burada zaman diye bir mefhum, kavram yok. Zaman senin geldiğin yere ait. Senin anlaman için anlatacaklarımı zamanlandıracağım. Onluk zaman sistemiyle anlatsam daha iyi anlarsın.

-Nasıl olacak o? Ne demek onluk zaman sistemi?

-Anlatacaklarımı, senin zaman anlayışına göre onarlı bölümleyeceğim. Ve her on yılı, bir bölüm olarak anlatacağım

sana.

-Tamam anladım.

-Dinle şimdi. Şimdi buradan çıkalım. Ve benim on yaşım kadar gidelim.

Küçük Arif, Yolcu Arif'le yürümeye başladı. Tünelde, yolcu Arif'in geldiği yöne doğru ilerlediler. Bir noktaya gelince, Küçük Arif,

-İşte burada ben on yaşımıdayım, dedi. Gerçekten on yaşında sevimli, afacan bir çocuk olmuştu anında. Yolcu Arif'in şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Şaşırmana gerek yok. Burada hayat böyledir." dedi Küçük Arif.

-Evet, anlıyorum dedi yolcu Arif. Ama anlamadığı yüzünden, gözünden, her hâlimden belli oluyordu.

-Yine sizin ilkelere, geleneklere göre konuşacağım ve artık sana amca diyeceğim.

-Tamam, memnuniyetle, diyebilirsin.

II

*O, çizer kaderin dış sınırlarını...
Sana düşen içeride debelenmektir...*

-Arif Amca, ne olduğunu, nasıl olduğunu, hangi duyguların, düşüncelerin, davranışların sebep olduğunu bilmiyorum. Ama bir tuz tanesi kadar küçük bir varlıktan başladım. Belki öncesi de vardır. Ama ben tam bilemiyorum. Güvenli, sağlıklı bir ortamda büyümeye adım attım. Yaklaşık üç ay boyunca, organlarımın ve sistemlerimin alt yapısını oluşturan dokularım oluştu. Üçüncü aydan sonra erkek olduğumu anladım. Beş ay olduğunda ciddi ciddi hareket edebiliyordum. Altıncı ayın içinde duymaya bile başlamıştım. Şaşırmış gibi bir hâlin var Arif Amca.

-Evet, biraz öyle.

-Şaşırma! Yedi aylık olunca, ışığı bile algılıyordum. Sekizinci ayda, oldukça geliştin. İki buçuk kiloyu geçtin. Boyum neredeyse kırk sekiz cm. olmuştu. Çok hızlı büyümeye başlamıştım. Dokuzuncu ayda, boyum elli cm'yi; ağırlığım üç kg'ı geçmişti. Her şey mükemmel gidiyordu. Etrafta hiçbir tehlike yoktu. Beslenmem mükemmeldi. Vücudum 'vav' şeklindeydi.

-'Vav' mı!

-Evet, 'vav'.

Arif şaşırmıştı. Hem de çok şaşırmıştı. Hattı düşündü.

‘Vav’ı düşündü. Vav, insanın cenin hâli. Vav, insanın secde hâli. Vav, insanın belinin büküldüğü yaşlılık hâli... Daldı. Ama Arif uyandırdı onu.

-Ne olduğunu anlayamadım. Her şey yolunda giderken gizli bir güç, attı yuvamdan beni dışarı. Diredim olmadı. Ağladım. Üzüldüm. Fakat hiçbir şey benim irademle gerçekleşmiyordu. Alınmadım değil hani. Benim hayatım, benim yer değişimim söz konusu. Ama hiç kimse bana fikrimi sormuyor. “Demek böyle oluyor,” dedim. Bazı işler bize sorulmuyor. Bizim irademizle gerçekleşmiyor. Bazı tercihler bize ait değil. “Olsun.” dedim. Bana, benim irademe bağlı durumlar da vardır, olacaktır diye sabırla olanları izlemeye devam ettim.

“Doğum.” dediler. “Doğdu, doğdu, nur topu gibi bir erkek evlat.” dediler. Çevredeki hemen herkes çok sevindi. Anlamaya çalıştım. Nafile, anlayamadım. Sesleri anlamaya uğraştım. Çeşitli seslerin içinde, doğmadan önce duyduğum o şefkat, merhamet, sevgi içeren sesi duydum. Bakmaya çalıştım. Tam göremiyordum. Flu bir görüntü idi. Ama kokusunu alıp tanıyınca, bıraktım kendimi kollarına. Sardı beni incitmeden. Kokladı, öptü beni sevgiyle. Anladım, yüzünden çok kalbi kaynıyordu. Göğsüne yaslandığımda her şeyi hissettim. Annemdi o, annem. O, özel, çok özel kadın. Başka hiçbir kadının olamayacağı kadar özel kadın. Anladım ki, doğmadan önce beni her türlü güvenceye alan, koruyan, kollayan, besleyen, işte o kadın. Fedakâr kadın. Kadınların hası. Kadınlar kadını, annem.

Arif pür dikkat dinliyordu. Devam etti küçük Arif anlatmaya.

Zaman hızla ilerledi. Kendime güvenim yoktu. Bakamıyordum kendi kendime. Yetmiyordum, yetemiyordum ben bana. Üzülmeye gerek yok. Her an, gece gündüz, sıcak soğuk, aydınlık karanlık, hep o özel kadın, annem vardı yanımda.

Yemiyor yediriyor, giymiyor giydiremiyor, ağlıyor ağlatmıyor, gülmüyor güldürüyordu.

“Dişleri çıkıyor.” dediler. “Gülüyor.” dediler. “Anlıyor.” dediler. Bütün insanlar bana sevgiyle, güler yüzle baktı. Ama bir tanesinin sevgisi, güler yüzü, duyguları, düşünceleri bir başkaydı. Annemin...

Beş aylık olunca, annemin sadece benim için hazırladığı kendi sütünün dışında yiyecekler vermeye başladılar. Başlangıçta biraz tatsız geldi. Pek hoşlanmadım. Zamanla alıştım, zevk almaya başladım.

Yabancıları ayırt etmeye başladım. Beni kucaklarına almak, sevmek istiyorlardı. Ama çok yüz vermedim. Geçici sevginin çok değerli olmadığını bilirim. Onun için, sevginin özünü, annemin sevgisini ve kucağını seçtim.

Bazıları beni çevredeki insanlara, akrabalara benzetmeye çalışırdı. Pek sevmezdim bu benzetme çalışmalarını ve zorlamalarını. Benzemek zorunda mıydım bir başkasına? Ben, ben olamaz mıydım? İnsanoğlu, ne yaparsın!

Zaman hızla akmaya başladı Arif Amca. Altı ay oldu, oturdum. Sekiz ay oldu, emekledim. Bir yıl oldu, yürüdüm. Bunların çok kolay olduğunu söyleyemem. Otururken desteği kaybedip düşmek, kafayı yere çarpmak. Emeklerken kolların cansızlığından dolayı fazlaca esnemesiyle yüz üstü yere yapışmak. Dudakların patlaması. Hele hele yürürken en küçük engelin bir dağ gibi büyümesi ve insanı yere indirmesi. Ama bıkmadım, usanmadım. Çalıştım, tehlikeyi göze aldım. Riski göğüsledim ve başardım.

İlk kelimeleri söyleyip “anne, baba” dediğimde çok büyük iltifatlar aldım. Etrafımdaki herkes dikkatle ağızma bakıyor ve sanki edebî nutuk çekmişim gibi davranıyordu bana. Devam etmemi, aynı kelimeyi bile tekrar tekrar söylememi istiyordu. Zevk alıyordu kelimelerimden. Oysa ilginçtir. Daha sonraki

yıllarda “Konuşma! Sus!” emirlerine o kadar çok maruz kaldım ki. Hep sormuşumdur kendime “Bu çelişki nedendir?” diye.

Arif Amca, iki yaştan dört yaşa kadar çok hızlı geçti. Hareketlerim gelişti. Tuvalet işlerini öğrenmekte çok zorlandım. Anlatamam. Konuşmayı ve kendimi ifade etmeyi öğrendim. Çevremdeki büyükler, bazı harf ve kelimeleri doğru telaffuz edemediğim için hem sevdiler hem güldüler hem de alay ettiler.

-Arif Amca, sıkıldın mı?

-Hayır, hayır. Sıkılmak ne demek. Acaba, bu yaşlarda ben nasıldım, diye düşündüm. Fakat herhangi bir şey hatırlayamadım.

-Hatırlayamazsın Arif Amca. Sadece sen değil, insanların tamamına yakını hatırlayamaz. Ama bundan sonra anlatacaklarım, çoğu insanın hatırladığı yaşantılardır. Özetle anlatıyorum Arif Amca. Seni sıkıkmak istemiyorum. Anlatmayabilirim.

-Hayır, hayır ne münasebet. Zevkle dinliyorum.

-Anlatayım öyleyse. Dört yaşına geldiğimde, daha önce çevremde görüp pek önemsemediğim bazı hareketleri merak etmeye başladım. Annemde, babamda, büyük annemde, dedemde ve bazı diğer büyüklerde görüyordum. Annemin yanına durup, ben de bazen onun gibi yapıyordum. Doğrusu, bir şey anlamıyordum.

Bir gün, anneme sordum:

-Ne yapıyorsun böyle?

-Namaz kılıyorum oğlum.

-“Namaz kılmak” ne demek?

-İbadet etmek.

-“İbadet etmek” ne demek?

-Kulluktur ibadet, oğlum.

-Kime, neye kulluk?

-Allah'a, oğlum. Allah'a.

Bu kelimeye çok yabancı değildim. Daha önce büyüklerden duymuştum. Ama ne olduğunu, ne anlama geldiğini bilmiyordum. "Allah kim?" dedim.

-Rabbimiz, dedi.

Yine bir şey anlamadım. Annem daha fazla sormamı istemiyormuş gibi bir tavır takındı. Sustum. Anlamadım. Anlamayınca merakım iyice arttı. Dedeme sordum aynı soruları. Hemen hemen aynı cevapları aldım. Dedeme fazladan birkaç soru daha sordum. "Namaz kılmazsan ne olur, Allah ne yapar?" diye sordum.

-Yakar, oğlum.

-Neden?

-Allah'ın emrini yerine getirmek lazım. Namaz kılmak, Allah'ın emridir.

-Dede, Allah büyük mü babamdan, senden de mi büyük?

-Elbette büyük oğlum.

-Ne kadar büyük?

-Çok büyük, çok.

Çok korkmuştum. Merakım daha da artmıştı.

-Ne kadar büyük dede, kavak ağacı kadar, apartman kadar, dağ kadar, dünya kadar var mı? dedim.

-Çok büyük oğlum, çok büyük. Her şeyden büyük, dedi.

-Peki, dede Allah nerede?

-Her yerde.

-Görebilir miyim?

-Görülemez.

-Niçin görülemez?

-Görülemez, oğlum. Allah görülemez. Biz göremeyiz.

Kafam karıştı. Sorduğum sorulara cevap alamadım. Daha doğrusu cevap aldım. Ama doyurucu cevaplar değildi.